

Brooklyn P., 9 let, Utah, USA

Vloni jsem si v knihovně půjčila knihu o dívce, která začala psát blog. Myslela jsem si, že to bude zábavná kniha, protože hlavní postava byla stejně stará jako já a moje maminka také píše blog. A tak jsem čekala, že mi ta kniha bude blížká.

Přečetla jsem jen pár stránek, když ta dívka vzala jméno Páně nadarmo. Po přečtení této části jsem v nitru neměla moc dobrý pocit. Ale četla jsem dál, protože jsem doufala, že to bylo ojedinělé. Přečetla jsem pár dalších stran a ona to řekla znovu.

Šla jsem za maminkou a řekla jsem jí, co jsem zjistila. Nevěděla jsem, jestli mám číst dál, nebo ne. Maminka řekla, že se mám rozhodnout sama. Ale souhlasila, že asi

není dobré číst dál, když ta dívka říká něco, o čem víme, že je to špatné. Maminka řekla, že to obzvlášť není dobré, pokud bere jméno Páně nadarmo.

Řekla jsem si, že se podívám, zda se to bude opakovat, a tak jsem si knihu prolistovala. Zjistila jsem, že tato dívka bere jméno Páně nadarmo zcela běžně. Rozhodla jsem se knihu vrátit, aniž bych ji dočetla.

Byla jsem smutná, že autorka knihy brala jméno Páně nadarmo. Ale když jsem knihu vrátila, měla jsem radost, že jsem se rozhodla správně. Vím, že jsem následovala „Má měřítka evangelia“ z brožurky *Víra v Boha*, kde se píše: „Budu číst a sledovat pouze to, co těší Nebeského Otce.“ Vím, že jména Nebeského Otce a Ježíše máme používat jen zbožně a s úctou. ●

Mám číst dál?

